

ninger og da navnlig om Resultatet af den Undersøgelse, som den højtærede Minister vil lade foretage.

Breinholt: Det er, som allerede antydet af den højtærede Minister for offentlige Arbejder, en gammel og bekendt Sag, det her drejer sig om, saa bekendt, at det vil være tilstrækkeligt blot her at nævne, at den i en hel Menneskealder har været oppe, og at der har været talt, skrevet og debatteret om den fra alle Sider. Kystbeboerne selv have naturligvis været meget interesserede i Anlæg, der gik ud paa dels at beskytte Kysten mod hængende Oversvømmelser, dels at yde Fiskerne en forholdsvis Sikkerhed under Udøvelsen af deres farefulde Erhverv. Trangen til og Nødvendigheden af saadanne Kystanlæg har været saa almindelig anerkendt baade fra Rigsdagens og de vekslende Regeringers Side, at der, som bekendt, har været nedsat en lang Række Kommissioner til at undersøge Spørgsmaalene og fremkomme med Forslag til deres Løsning. Samtlige disse Kommissioner have været enige om fuldt ud at erkende, at der var Trang til saadanne Kystanlæg, og selve Kystbeboerne have lidt efter lidt faaet en saadan Interesse for dem, at der har været ført drabelige Kampe mellem dem indbyrdes om, hvilke Kyststrækninger der først og fremmest burde komme i Betragtning. Ej heller kan det være ganske ubekendt, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder i Forening med nogle af vore ypperste Teknikere og sagkyndige og en stor Del Rigsdagsmænd foretog en Kystrejse sidste Sommer, der strakte sig lige fra Ribe til Skagen, for at man ved Selvsyn kunde vinde Klarhed over, hvorvidt der er virkelig Grund og virkelig Trang til de saa tidt omtalte Kystanlæg, og faa en vis Indsigt i, hvad der bør gøres, og hvor saadanne Anlæg bør udføres. Jeg tror at turde sige, at det var det Indtryk, det almindelige, det faste og omtrent samstemmende Indtryk, Deltagerne i Rejsen fik, at Trangen til saadanne Anlæg paa Vestkysten var til Stede i fuldt Maal, om der end med Hensyn til Omfanget af disse og Stedet, hvor de skulde være, var mere delte Meninger. Derimod syntes Stemningen af Hensyn til de finansielle Forhold gennemgaaende at være den, at mange Anlæg, der maatte anses for i og for sig højst ønskelige, maatte i Tiden udskydes. Paa Basis heraf tør jeg vel antage, at den højtærede Minister har indrettet sit Forslag, det os her foreliggende Forslag, og jeg tager neppe

fejl ved at sige, at Valget mellem de forskellige Anlæg her er truffet med stor Forsigtighed over for Statskassen og stor Klogskab over for Muligheden af Forslagets Gennemførelse i Rigsdagen. Der foreligger jo ogsaa allerede et Resultat i saa Henseende fra det andet Ting. Jeg tør derfor med fuld Overbevisning tilraade, at der fra dette Tings Side vises en lignende Forsigtighed som den, den højtærede Minister har vist i sit Forslag, hvori der findes optaget 3 Arter af Arbejder, af hvilke hver enkelt er vel egnet til at hjælpe den anden igennem. Jeg kan derfor ikke noksom anbefale at følge det gode Eksempel og ikke rive noget Led ud; thi saa frygter jeg for, at man udsætter sig for, at det hele løber ud i Sandet. Jeg vil imidlertid nødig mane Spøgelser frem ved højlys Dag, nødig se alt for mørkt paa Forslagets Udsigter, uagtet jeg ved, at ikke faa ærede Medlemmer her i Tinget nær ret store finansielle Betæneligheder ved Sagen. Jeg haaber, at disse ville svinde, naar det betænkes, at her drejer det sig om en Sag, der ikke blot omfattes med den højeste Interesse af mange Mennesker paa vor fattige Vestkyst, men endog af mange betragtes som en Velfærdssag, ja, jeg tør endog uden Overdrivelse sige, at den for Fiskerne paa de paagældende Steder kan kaldes en Livssag. Naar disse to Hensyn staa imod hinanden, Pengehensynet og Hensynet til at udsætte Medborgeres Liv for Fare, vil Afgørelsen i dette Ting være temmelig sikker. Det sidste Hensyn, det føler jeg mig overbevist om, vil altid have Overvægten, Menneskehensynet vil gaa fremfor Pengehensynet.

Efter disse mere almindelige Bemærkninger skal jeg tillade mig at beskæftige mig lidt med Forslagets Enkeltheder. Jeg kunde maaske delvis spare mig det efter det indgaaende og oplysende Foredrag, vi hørte fra den højtærede Ministers Side; men det kan dog være godt at høre nogle Bemærkninger, selv om de gaa i noget lignende Retning, fra et Medlem, særlig da et andet Medlem har haft Ordet forud for mig og udtalt sig lidt anderledes om Enkeltheder, end jeg vilde gøre det.

Først og fremmest antager jeg, at den finansielle Side, som jeg allerede har antydet, vil tiltrække sig Tingets Opmærksomhed, og jeg skal gerne indrømme, at det, der her kræves, rigeligt 5 Mill., er ikke nogen Bagatel for en i Forvejen slunken Statskasse. Man maa dog ikke overse, at disse 5 Mill. først komme til Udgift i en længere Aarrække. Og at vor finansielle Tilstand skulde være saa elendig; at